

Ελεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΑΪΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 273 16 Μαρτίου 2010

Τά "κατά συνθήκη"

δημοσιογραφική ἐνημέρωση καί ἡ παράλληλη δημοσιογραφική προβληματική στήνουν, συχνά, μπροστά μας ἓνα αἶνιγμα. Λιτανεύουν τήν εὐτυχία, στά μονοπάτια τῆς φαντασμαγορικῆς προβολῆς καί τοῦ κοινωνικοῦ θορύβου, Καί, ἀπροσδόκητα, ἐπιστρατεύουν, γιά ἐπίλογο, ἓνα ρέκβιεμ μοναξιᾶς καί ἀπελπισίας. Φωτίζουν τήν καταξίωση καί τήν πάνδημη ἀναγνώριση τῶν προνομιούχων τῆς ἐκσυγχρονιστικῆς πτέρυγας τοῦ κοινωνικοῦ χώρου καί τὰ μεγαλεῖα τῶν τιμημένων ἐπάλξεων. Καί, ἀμέσως μετά, ἀφήνουν νά ἀπλωθεῖ τό σκοτός τῆς καταθλιπτικῆς μοναξιᾶς στίς καταληκτικές σελίδες τῶν βιογραφικῶν ἀφηγημάτων τους. Οἱ "δοξασμένοι", ἀπομένουν "λησμονημένοι". Οἱ "φωτεινοί ἀστέρες", βιώνουν τό λυκόφως τοῦ βίου τους μέσα στή σκιά τῆς περιφρόνησης.

Μᾶς μιλοῦν οἱ δημοσιογράφοι καί οἱ πολυτάλαντοι κοινωνικοί ἀναλυτές, γιά προσωπικότητες, πού τό πέρασμά τους δέν εἶναι ἀθόρυβος ἀχνός καί σιωπηλός βηματισμός στήν πολύβουη πιάτσα. Εἶναι ἀστραπή προνομιακῆς καί

δυναμικῆς ὀντότητας. Εἴτε γιατί, μέ κάθε τους κίνηση, ἐπιβεβαιώνουν τόν ὑπεραυξημένο δείκτη τῆς νοημοσύνης τους καί τῆς πνευματικῆς τους, ὑπαρξιακῆς καλλιέργειας. Εἴτε γιατί, μέ τόν ἀμύθητο πλοῦτου τους, προσημειώνουν ὑποθήκη καταξίωσης καί ἐστίωσης, κατ' ἀπολειστικότητα, τῶν προβολέων τοῦ κοινοῦ θαυμασμοῦ στό πρόσωπό τους καί στά βίτσια τους.

Ολοι αὐτοί βιογραφοῦνται, ὡς μοντέλα ζωῆς, μέ τή σφραγίδα τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ καί τῆς πρωτοτυπίας. Καί ἡ κάθε τους κίνηση περνάει στήν ἐπικαιρότητα, σάν ἱστορική σελίδα προορισμένη γιά ἐπικύρωση καί διάσωση. Τί γίνεται, ὅμως, ὅταν τά χρόνια περνοῦν καί τά μοντέλα τῶν πολλῶν χαρισμάτων καί τοῦ ἄμετρου πλούτου φτάνουν στό φθινοπωρινό φυλλορρόφημα, στήν ἐξάντληση τῶν κοιτασμάτων τοῦ δυναμισμοῦ τους, στήν ἀπόσυρση ἀπό τή λαμπροστολισμένη σκηνή τῆς προβολῆς καί τοῦ ἡχηροῦ χειροκροτήματος; Οἱ καταγραφές, πού διαμορφώνουν τήν κοινή μας ἐμπειρία, εἶναι τραγικές, ἀλλά ἀδυσώπητα καί ἀπόλυτα πειστικές. Οἱ ἄνθρωποι τῆς φανταχτερῆς διαφήμισης καί τῆς ἄμετρης κοινωνικῆς προβολῆς περνοῦν στήν ἀφάνεια, στή λησμοσύνη καί στήν ἐγκατάλειψη. Δέν τούς θυμοῦνται οἱ φίλοι. Δέν τούς ἀναζητοῦν οἱ θαυμαστές. Δέν τούς καλοῦν σέ συνέντευξη οἱ δημοσιογράφοι. Κάπου, σέ κάποια ἄκρη μιᾶς σύγχρονης μαμούθ πολιτείας, σέ κάποιο μοναχικό καταφύγιο τῆς ξεχασμένης καί ἐγκαταλειμμένης δόξας, οἱ κορυφαῖοι τῆς κοινωνικῆς προβολῆς σπρώχνουν στά ἑρμάρια τῆς λησμοσύνης τίς ζεστές χειραψίες καί τίς τιμητικές διακρίσεις καί ἀφήνονται στήν παγερή συνάντηση μέ τήν ἀνημποριά καί μέ τό θάνατο.

Ποιός μπορεῖ νά ἐγγράψει αὐτή τήν ἀνατροπή, ὡς φυσιολογική καί θετική ἐξέλιξη τοῦ ἀνθρώπινου βίου; Ποιός βρίσκει τήν τόλμη νά χαρακτηρίσει τίς πολύπλοκες κοινωνικές διασυνδέσεις καί τά τρανταχτά ξεφαντώματα τῶν νεανικῶν καί τῶν ὄριμων χρόνων, ὡς γνήσια, καθαρή καί ἄσπογη συναδέλφωση μέ τούς συνοδοιπόρους τῆς ἱστορικῆς περιπλάνησης καί ὡς στήσιμο πυλώνων ἀγαπητικῆς προσέγγισης καί κοινωνίας, ἱκανῆς νά ἀπαλύνει καί νά θεραπεύσει τή βαρυθυμία καί τήν ἀπογοήτευση τῆς γεροντικῆς κάμψης;

Δέν μπορῶ νά ξέρω πόσοι ἀπό σᾶς ἀγγίζατε τό φαινόμενο-αἶνιγμα. Ἄν σᾶς βασάνισε τό ἐρώτημα. Καί ἂν φτάσατε στό ξέφωτο τῆς ἀδέσμευτης, ἐρευνητικῆς κρίσης, ὥστε νά διακρίνετε, χωρίς ἐπιρροές καί εἰσληγῆσεις φτηνῆς “κουλτουριάρικης” διαλεκτικῆς, τίς αἰτίες τῆς ἀπόσυρσης τῶν παλιῶν, καρ-

Δειγμα γραφής

Εκ κρίσιμη καμπή καί σέ ἐπικίνδυνη στροφή ἡ ἡγεσία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀγιοπνευματικῆς Συνοδικῆς Ὁμήγυρης, δέν ὑποψιάζεται κἀν τήν κρισιμότητα τῶν καιρῶν καί δέ συνειδητοποιεῖ τή διάσταση τῆς ἀποστολῆς του. Στήν ἄκρη τοῦ γηπέδου τῶν τραγικῶν συγκρούσεων καί τῶν ἀ-

ναπάντητων προβληματισμῶν καί σέ κατάσταση καθολικῆς σύγχυσης, παίζει τό παιχνίδι τῆς σκοτεινῆς ἴντριγκας. Δέν εἶναι σέ θέση νά ἀσκήσει ἀνοιχτό διάλογο καί χαρισματική διαφάνεια. Θολώνει-ἀσυναίσθητα ἡ σκόπιμα-τόν ἐκκλησιαστικό ὀρίζοντα μέ τήν αἰνιγματική σιωπή του. Καί διακινεῖ, ὑπογείως, τίς ὑποπτες συναλλαγές του.

διακῶν φίλων καί πιστῶν συνεργατῶν ἀπό τήν κάμαρα τοῦ χτεσινοῦ εἰδώλου καί σημερινοῦ ἀνθρώπινου ὑπολείμματος.

Εγώ θά καταστρώσω μπροστά σας τήν προσωπική μου ἐμπειρία καί τήν καταληκτική μου ἄποψη. Ἡ συναδέλφωση καί ἡ μαζοποίηση, πού τίς βλέπουμε νά ἐκδηλώνονται, ἀσυγκράτητα, κατά τίς μέρες τοῦ νεανικοῦ ξεφαντώματος καί οἱ ζεστές χειραφίες καί τιμητικές προσφωνήσεις, πού σκηνοθετοῦνται, ἐπικοινωνιακά, κατά τίς περιόδους τῆς προσωπικῆς, ἐπιστημονικῆς, πολιτικῆς καί ἐπαγγελματικῆς ἀναρρίχησης, δέν εἶναι διασύνδεση καί κοινωνία ὑπάρξεων. Δέν εἶναι χτύπος καρδιάς. Δέν εἶναι κατάθεση σεβασμοῦ καί ἀγάπης στή φίλη προσωπικότητα. Ἐλαφρός ἄνεμος διαφοροποιημένων συμφερόντων ἀλλάζει τό κλίμα. Διαγράφει τό ἐνδιαφέρον. Σβήνει τήν ἐκτίμηση. Καί διακόπτει τό φιλικό διάλογο. " Πλούσιος σαλευόμενος στηρίζεται ὑπό φίλων, ταπεινός δέ πεσών προσαπωθεῖται ὑπό φίλων" (ὁ πλούσιος, ὅταν κλονιστεῖ, στηρίζεται ἀπό τούς φίλους. Ὁ ταπεινός καί ἄσημος, ἂν πέσει, σπρώχνεται καί ἀπωθεῖται ἀπό τούς φίλους) (Σοφία Σειράχ 13, 21).

Οἱ Συνεπίσκοποί του, οἱ θεσμικά συνδιάκονοι καί συνυπεύθυνοι στό λειτούργημα τῆς Συνοδικῆς πηδαλιουχίας τῆς Ἐκκλησίας, διακινούνται καί διασκέπτονται σέ κλίμα ἐλεγχόμενης σύγχυσης. Οἱ τιτλοῦχοι τοῦ «κλάμπ», ἀποδεκτοί στήν «αὐλή» του, ἐπικαλύπτουν, μεθοδικά, τούς ὀχετούς καί ἐπιβραβεύουν τή φίλη ἀσυδοσία. Οἱ λιτανευτές τῆς ἀκοίμητης συνείδησης, τοῦ «ἄφθιτου» Πατερικοῦ θησαυρίσματος καί τοῦ ἁκαματου ποιμαντικοῦ μόχθου, βηματίζουν σέ ἀπόσταση ἐθιμοτυπικῆς ψυχρότητας καί σέ ἀπαξιωτική ἀπομόνωση. Τό «κλάμπ» δραστηριοποιεῖται, σχεδιάζει, συνεννοεῖται, αποφασίζει, βάζει τή σφραγίδα του στήν ἐπίκαιρη ἐκκλησιαστική παρέμβαση. Οἱ «ἀπωθημένοι» ἀκόμα καί ἂν διαμαρτυρηθοῦν, δέν τούς ἐπιτρέπεται νά ξεστρατίσουν ἔξω ἀπό τό πλέγμα τῆς ἀπομόνωσης.

Πέρασαν δυό-συναπτά-χρόνια, ἀπό τότε, πού ὁ ἀκοίμητος νοσταλγός τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ θρόνου Ἱερώνυμος ἀνέβηκε τά σκαλοπάτια τῆς πρώτης τιμῆς, τοῦ δοξαστικοῦ πολυχρονισμοῦ καί τῆς βαρεῖας εὐθύνης. Καί ἡ καταγραφή στήν ἱερή ἱστορική βίβλο τοῦ δικοῦ του ὀργανωτικοῦ καί ποιμαντικοῦ μόχθου δέν ἔσβησε τό μελάνωμα τῆς ἀπραξίας.

Ο-Ο-Ο

Στίς 18 Δεκεμβρίου τοῦ 2009, κατά τήν ἑκτακτη, μονοήμερη συνεδρίαση τῆς Ἱερῆς Συνόδου τῆς Ἱε-

ραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐνημέρωσε τό Σῶμα γιά τό διάλογο, πού εἶχε μέ τόν πρωθυπουργό. Καί γνωστοποίησε τήν κοινή τους ἀπόφαση, νά προχωρήσουν στή συγκρότηση μεικτῶν Ἐπιτροπῶν, γιά τήν ἐπεξεργασία μιᾶς σειρᾶς ἐκκρεμῶν θεμάτων, πού ἀναφέρονται στίς σχέσεις Κράτους-Ἐκκλησίας.

Στό πλαίσιο αὐτῶν τῶν ἀνακοινώσεων του, σά νά ἀφυπνίστηκε ἀπό λήθαργο, κατάθεσε στή Συνοδική Ὁλομέλεια τήν ἄποψη, ὅτι πρέπει νά ἀντιμετωπιστεῖ, μέ σοβαρότητα, ὁ τρόπος τῆς ἀνάδειξης τῶν νέων Μητροπολιτῶν καί Ἐπισκόπων.

Εἶπε:

«Θά πρέπει, κατά τήν ἄποψίν μου πάντοτε, τήν πρόσκλησίν μας αὐτήν γιά διάλογο νά τήν ἐκλάβουμε καί σάν εὐκαιρία ἐξέτασης τῆς ἐσωτερικῆς κατάστασης τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας διοικήσεως καί ποιμαντικῆς, ὡς καί ἀφορμή ἀντιμετώπισης πολλῶν προβλημάτων μας καί ἀδιεξόδων, πού ἔχουν συσσωρευθεῖ ἐπί δεκαετίες καί δημιουργοῦν πολλές φορές εὐτελιστικά φαινόμενα.

Εἶναι ἀνάγκη νά ἐξετασθοῦν καί νά ἀντιμετωπισθοῦν με σύνεση, ἀντικειμενικότητα καί εἰλικρίνεια λάθη καί ἀστοχίες τοῦ παρελθόντος πού ἡ ἐπιτέλεσίς τους συνεχίζει νά ἐπιδρᾷ ἀρνητικά στήν πορεία τῆς σημερινῆς ἐκκλησιαστικῆς πραγματικότητος μέ τήν δημιουργία σιδηρῶν ἀγκυλώσεων...

α. Είναι ανάγκη αλλαγής του τρόπου έκλογής των Αρχιερέων και της πλήρωσης των κενών αρχιερατικών έδρων. Η ιστορία του θέματος αυτού έχει δημιουργήσει πολλά δεινά και περιπέτειες στο χώρο μας. Είναι καιρός πιά να αντιληφθούμε ότι είναι άλλο πράγμα ή Έξουσία και άλλο ή Διακονία».

Έτσι έθεσε ο Αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος τό μεγάλο πρόβλημα ή, σωστότερα, τήν άνιάτη πληγή της προβολής στους αρχιερατικούς θρόνους άνώριμων ρασοφόρων ή προσώπων, πού συνοδεύονται μέ τό στίγμα της προδοσίας του έκκλησιαστικού ήθους.

Δυό όλόκληρα χρόνια στην προεδρική καρέκλα, δέν άνοιξε ένώπιόν της, στό τραπέζι των Συνοδικών Συνεδριάσεων, τό φάκελλο της έπιλογής και της χειροτονίας των νέων Μητροπολιτών. Τόν άνοιξε, όταν πέρασε από τό Μέγαρο Μαξίμου και κουβέντιασε μέ τόν πρωθυπουργό. Τότε θυμήθηκε τά «δεινά», πού έχει προκαλέσει ή μακρά ιστορία των κακών, των χειριστων έπιλογών, ή φορτική και έννοχη καλλιέργεια των «θερμοκηπίων της άθλιότητας» (όπως τά χαρακτήρισε ο μακαριστός αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος) και ή υπερφόρτωση της Έκκλησίας της Ελλάδος μέ «φιλοχρήματους» και μέ «φιλήδονους» σφετεριστές του έπισκοπικού χαρίσματος.

Ο-Ο-Ο

Η άσάφεια της διατύπωσης

του έπιτακτικού αίτήματος της έποχής, για αλλαγή τρόπου έκλογής των Αρχιερέων και ή υπόμνησή του κατά τήν παρουσίαση του θεματικού πακέτου, πού καταρτίστηκε, ως πλαίσιο διαλόγου και συμφωνιών μέ τήν Κρατική Έξουσία, προκαλούν τήν έντύπωση, ότι τό θέμα, ως κοινού ένδιαφέροντος, συζητήθηκε κατά τή συνάντηση στό πρωθυπουργικό γραφείο και έντάχτηκε στην άντζέντα του διαλόγου Έκκλησίας και Πολιτείας.

Άν υπήρξε μιά τέτοια πρόθεση και ένας τέτοιος σχεδιασμός, σημειώστε: λάθος.

Μέ τή διασύνδεση Κράτους και Έκκλησίας, πού υπάρχει αυτή τή στιγμή, οί έκλογές των Αρχιερέων και ο προσδιορισμός των δικαιωμάτων τους, μέσα στό status της κοσμικής έξουσίας και των αρμοδιοτήτων τους καθορίζονται μέ τό είδικό Νομοθέτημα, πού είναι ο Καταστατικός Χάρτης της Έκκλησίας της Ελλάδος. Ψηφίστηκε σχετικά πρόσφατα, τό 1977. Και παρόλη τή συντομία του, καλύπτει όλες τίς πτυχές των πλαισίων του έπισκοπικού άξιώματος.

Μιά νέα συζήτηση, δέν πρόκειται νά προσθέσει τίποτα τό θετικό. Μέ δεδομένο τόν άθεϊστικό άνεμο, πού πνέει, τουτο τόν καιρό, στά παζάρια της νεωτερικότητας και πού έχει άναστατώσει και τά έδρανα του Κοινοβουλίου, τό πιο πιθανό είναι νά έρεθιστούν τά άπύλωτα στόματα και νά άναμασή-

σουν όλα τὰ «φιλήδονα» καί «φιλοχρήματα» δεσποτικά σενάρια.

Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ τρόπου ἐκλογῆς τῶν Ἐπισκόπων εἶναι ὑπόθεση πρώτης ἀνάγκης. Ἀλλά βαρύνει, ἐξ ὁλοκλήρου, τοὺς Συνοδικούς συνέδρους, πού μέ τήν ψήφο τους, τή μελετημένη ἢ τήν ἐπιπόλαιη, ἀνεβάζουν ἢ καταβαρυνθώνουν τό χαρισματικό διοικητικό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅταν οἱ ἐκλέκτορες Μητροπολίτες, οἱ ταγμένοι στήν ἀνανέωση τοῦ Ἀνώτατου Διοικητικοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, δέν ἀπωθοῦν τοὺς κόλακες καί τοὺς στιγματισμένους, πού πολιορκοῦν τόν Μητροπολιτικό τους Οἶκο καί προσφέρουν «ἀφειδῶς καί ἀειδῶς» τίς ἐξυπηρετήσεις τους, ὅταν δέν ἀναζητοῦν τοὺς ἄριστους, πού διακονοῦν ταπεινά καί διακριτικά, δίχως κινήσεις αὐτοπροβολῆς καί δίχως ἐδαφιαῖες μετάνοιες, συνοδευμένες μέ τή ζητειανιά τῆς ψήφου, ἡ ποιοτική καί χαρισματική στάθμη τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας ὑποβαθμίζεται ἐπικίνδυνα καί, ἀντί γιά τήν ἀναγνώριση καί τό σεβασμό, προκαλοῦν τήν ἀπώθηση καί τήν περιφρόνηση.

Ὅταν, πιστοί στίς ἀποστολικές προδιαγραφές καί στήν πρακτική τῶν φωτισμένων Πατέρων μας, ἀναζητοῦν καί ἐπιλέγουν «*ἀνδρας μαρτυρουμένους, πλήρεις πνεύματος Ἁγίου καί σοφίας*» (Πράξ. στ 3), ἡ ἀνάδειξή τους πραγματώνεται ὡς δυναμική συνέχεια τῆς

Πεντηκοστῆς καί ἡ Ἐκκλησία στελεχώνεται μέ φωτισμένους Πατέρες καί Ποιμένες.

Ο-Ο-Ο

Μπορεῖ ὁ σημερινός Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος νά τολμήσει αὐτό τόν ἄθλο; Μπορεῖ νά στρέψει καί νά καθελώσει τό τιμόνι τοῦ ἐνδιαφέροντός του στοὺς λίγους, στοὺς ἐκλεκτοὺς καί ἀγνοημένους; Μπορεῖ νά ἐμπνεύσει καί στοὺς φίλους του Μητροπολίτες, τοὺς προσανατολισμένους, ἀπαξιωτικά, στά φτηνά καί ἀμαρτωλά κριτήρια τῆς κοσμικότητας, νά ἄρουν τήν ἐκτίμησή τους καί τό θαυμασμό τους ἀπό τήν ἀναιδέστατη ἐκκλησιαστική ἡθοποιία καί νά τήν κατευθύνουν ἐκεῖ, πού ἀναβλύζει τό ἄρωμα τῆς πιστότητας στό Πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καί καίγεται τό θυμίαμα τῆς ὁλόψυχης, ἀνυστερόβουλης προσφορᾶς καί τῆς θυσιαστικῆς διακονίας;

Θά σᾶς αἰφνιδιάσω, μέ αὐτό, πού θά σᾶς πῶ. Ἀλλά δέ δικαιῶμαι νά σιωπήσω. Ὁ σημερινός Ἀρχιεπίσκοπος δέν εἶναι σέ θέση νά προγραμματίσει καί νά ἐμπνεύσει αὐτή τή στροφή. Γιατί εἶναι ὁ ἴδιος μέρος τοῦ προβλήματος. Κινήθηκε, ὅλα του τὰ χρόνια στίς τροχιές τῶν μυστικῶν διαβουλευσέων καί τῆς ἱντριγκας. Καί διακινεῖται στήν ἐκκλησιαστική ἐπικαιρότητα, ὡς ἓνας ἀπό τοὺς περισσότερο ἀσκημένους μαέστρους τῆς σκοτεινῆς διαπλοκῆς.

Τά στοιχεῖα, πού δικαιώνουν αὐτὴ τὴν ἐκτίμηση, δὲν εἶναι λίγα. Ἐπιλέγω καὶ καταθέτω μιά μόνη σειρά περιστατικῶν, πού συνθέτουν σελίδες τῆς σύγχρονης τραγικότητας.

Ἡ σημερινός Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος, πού κόπτεται καὶ ἀγωνιᾷ γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ τρόπου ἀνάδειξης τῶν νέων Ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς, πού ψήφισαν τὴ μετάθεση τοῦ Παντελεήμονα Μπεζενίτη ἀπὸ τὴ Ζάκυνθο στὴν Ἀττικὴ.

Ὁ Μπεζενίτης ἦταν μέλος τῆς ὁμάδας τῶν «ἐκκλησιαστικῶν ἡρώων»(!!!), πού ἐρέθιζαν κληρο καὶ λαὸ καὶ προκαλοῦσαν τὰ περισσότερα σχόλια καὶ τίς πιὸ ἔντονες ἀντιδράσεις.

Συνομήλικος μέ τὸν Μπεζενίτη ὁ κ. Ἱερώνυμος, τὰ γνώριζε ὅλα αὐτά. Τὴ διαδρομὴ τοῦ Παντελεήμονα, τίς ιδιαιτερότητές του καὶ τοὺς στόχους του. Καὶ ἤξερε, ὅτι ὁ μακαριστός Χρυσόστομος (Γιαλούρης), ὁ ἄσπογος καὶ δυναμικός ἐκκλησιαστικός λειτουργός, μόλις χειροτονήθηκε Μητροπολίτης Χίου καὶ ἀνέλαβε τὰ ποιμαντικά του καθήκοντα, ἀφαίρεσε τί διακόνημα τοῦ ἱεροκήρυκα ἀπὸ τὸν Μπεζενίτη καὶ τὸν ἔδωξε ὀριστικά ἀπὸ τὴ Μητρόπολη τῆς Χίου.

Γνώριζε, ἐπίσης, ὁ ἐγκάρδιος φίλος τοῦ Μπεζενίτη καὶ σημερινός προκαθήμενος Ἱερώνυμος, καὶ τὴ μετέπειτα διαδρομὴ του καὶ ὅλες τίς ἱστορίες, πού κυκλοφοροῦσαν

στοὺς διαδρόμους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Παράλληλα, ἦταν ἐνημερωμένος γιὰ τὴν τροπὴ, πού πῆραν οἱ ἐκκλησιαστικές ἐξελίξεις, μετὰ τὴν ἀνάρρηση τοῦ Σεραφεῖμ στὸν ἀρχιεπισκοπικὸ θρόνο. Τὴ βίαιη ἀπομάκρυνση τῶν δώδεκα Μητροπολιτῶν ἀπὸ τίς Μητροπόλεις τους, χωρὶς νὰ δικαστοῦν καὶ χωρὶς νὰ ἀπολογηθοῦν. Καὶ τίς ἀποφάσεις τῶν Τμημάτων καὶ τῆς Ὁλομέλειας τοῦ Ἀνώτατου Διοικητικοῦ Δικαστηρίου τῆς Χώρας μας, τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, πού δικαίωσαν πλήρως τοὺς Μητροπολίτες καὶ πού τοὺς ἀναγνώριζαν ὡς νόμιμους καὶ κανονικούς καὶ «ἐν ἐνεργείᾳ» Ποιμένες τῶν Μητροπόλεων τους.

Τὰ γνώριζε ὅλα αὐτά ὁ κ. Ἱερώνυμος, κατὰ τὸ 1994, ὅταν τολμοῦσε νὰ δωρήσει τὴν ψήφο τῆς ἐμπιστοσύνης του καὶ τῆς ἀναγνώρισής του στὸν Μπεζενίτη, στὸν Ἐπίσκοπο, πού τοῦ ἐρχόταν «στενὴ» καὶ «φτωχὴ» ἡ Μητρόπολη Ζακύνθου καὶ πάσκιζε νὰ χουφτώσει τὸ μπεζαχτὰ τῆς Μητροπόλης Ἀττικῆς. Καὶ ἐνῶ τὰ γνώριζε, δὲ δίστασε νὰ τὸν ψηφίσει καὶ νὰ τοῦ ἀνοίξει τὸ δρόμο γιὰ τὰ μεγάλα κατορθώματά του(!!!).

Καὶ μὴ νομίζετε, πὼς περιορίστηκε στὴ δωρεὰ τῆς προσωπικῆς του ψήφου. Κατὰ τὴν περίοδο τῶν προεκλογικῶν, σκοτεινῶν καὶ ἡμισκοτεινῶν διαβουλεύσεων, ἡγήθηκε μιᾶς προσπάθειας, νὰ πείσει καὶ

άλλους Συνοδικούς ψηφοφόρους, ακόμα και πρεσβύτερους κατά την αρχιερωσύνη, νά ψηφίσουν τόν Μπεζενίτη ή, τουλάχιστον, νά μή φέρουν εμπόδια στή μετάθεσή του από τή Ζάκυνθο στήν Άττική.

Γιατί ανάλαβε όλες αυτές τίς πρωτοβουλίες όκ. Ίερώνυμος; Γιατί δέ διαφύλαξε τό προσωπικό του κύρος; Γιατί δέν υπολόγισε τόν ένδεχόμενο διασυρμό όλόκληρης τής Ίεραρχίας; Γιατί δέν προσμέτρησε καί δέ φοβήθηκε τήν καταλυτική ζημιά, πού θά προκαλούσε ή πολυδιαφήμιση τής είδικής κονκάρδας του Μπεζενίτη, όταν θά άνέμιζε στά προάστια τής πρωτεύουσας; Αυτό τά «γιατί» παραμένουν γιά τούς πολλούς, γι' αυτούς, πού παρακολουθοῦν «μακρόθεν» τά έκκλησιαστικά δρώμενα, άναπάντητα έρωτήματα. Άλλά έξ Ίσου άναπάντητο παραμένει καί τό έρώτημα, γιατί δέν υπολόγισε τό ένδεχόμενο τής κατασπίλωσης του δικου του όνόματος καί τήν υποβάθμιση του δικου του έπισκοπικού κύρους. Αυτό εΐναι τό αΐνιγμα, πού έχει καταγραφεί στίς άνήσυχες συνειδήσεις καί στίς πληγωμένες καρδιές όχι μόνο τής τότε, περιορισμένης, ποιμνης του, αλλά όλόκληρης τής έλληνικής Έκκλησίας. Καί παραμένει άναπάντητο καί ένοχλητικό.

Ο-Ο-Ο

Ή τωρινή άναφορά μου (μετά από δεκάξι όλόκληρα χρόνια) στήν ψηφο του Ίερώνυμου, πού κατέθηκε γιά τή μετάθεση του Μπε-

ζενίτη από τή Ζάκυνθο στήν Άττική καί ή υπόμνηση, έκ μέρους μου, ντοκουμέντων, σχετικών μέ τήν εύρύτερη ύποστήριξη του φίλου του, δέν άποσκοποῦν στήν κάλυψη τής ιστορικής μας περιέργειας. Εΐναι έπίκληση διασταυρωμένων έμπειριών. Διατύπωση ήλεγμένης καί ζυγισμένης άποψης. Καί πρότασης στο κατατεθειμένο αίτημα τής άλλαγής του τρόπου άνάδειξης των νέων Άρχιερέων.

Καί, γιά νά έχουν οι άγαπητοί άναγνώστες μου πληρέστερη ένημέρωση, σχετική μέ τίς σκοπιμότητες, τούς σχεδιασμούς καί τίς ΐντριγκες, πού διασταυρώνονται, διαπλέκονται ή άντιμάχονται μέσα στο μέλαθρο τής Συνοδικής διαβούλευσης, θά προχωρήσω στο τόλμημα, νά ιστορήσω καί τίς άντίστοιχες, έντελώς υπόγειες διαδρομές, πού όδήγησαν στήν «τιμητική προσφορά τής ψήφου» καί, στήν άντίστοιχη, είσπραξη τής ποθητής ωφέλειας.

Ο-Ο-Ο

1. Τό πρώτο σενάριο. Κατά τό χρονικό όριο, πού δωρήθηκε ή ψηφος στον Παντελεήμονα Μπεζενίτη, ό τότε Άρχιεπίσκοπος Σεραφείμ είχε συμπληρώσει είκοσαετία όλόκληρη στον άρχιεπισκοπικό θρόνο. Τά μηνύματα έφερναν τήν όσμή τής άλλαγής. Τρεΐς οι Μητροπολίτες, πού δέ δίστασαν νά έκδηλωθοῦν ως έπίδοξοι διάδοχοι. Ό Βόλου Χριστόδουλος, ό Θηβών Ίερώνυμος καί ό Άλεξανδρουπόλεως Άνθιμος.

Ἄρχισαν νά συγκροτοῦν τὰ ἐπιτελεῖα τῆς προπαρασκευῆς, νά μετροῦν τοὺς ἐκλέκτορες, νά μοιράζουν τὰ κουκιά. Μοναχικός δρομέας στὴ διαδρομὴ ἀπὸ τὴ Μονὴ Πεντέλης πρὸς τὴν ἀρχιεπισκοπικὴ καθέδρα τῆς ὁδοῦ ἁγίας Φιλοθέης, ὁ τότε ἡγούμενος, ὁ Ἐπίσκοπος Δωδώνης Χρυσόστομος. Εἶχε ἐξασφαλισμένη τὴν εὐνοια τοῦ Σεραφεῖμ, ἀλλὰ τοῦ ἔλειπε τὸ κύρος τοῦ μητροπολιτικοῦ τίτλου. Ἦταν ἀπλῶς βοηθός Ἐπίσκοπος. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, σήκωσε πανιά μὲ προορισμό τὴ Μητρόπολη τῆς Ἀττικῆς. Ἀπὸ τὸ ἐφαλτήριο αὐτό, μὲ ἓνα πῆδημα, θά κατακτοῦσε ἄνετα τὸν ἀρχιεπισκοπικὸ θρόνο.

Ἡ ὁμοσπονδία τῶν τριῶν φίλων καί, ταυτόχρονα, ἀντιπάλων, ἠλεκτρίστηκε καί ἔπεσε μὲ ὅλη τῆς τῆ δύναμη στὸν ἀγῶνα. Στόχος της, νά κλείσει ἡ πόρτα τῆς Μητρόπολης Ἀττικῆς γιὰ τὸν Ἐπίσκοπο Δωδώνης. Καί, φυσικά, νά ἀποκλειστεῖ τὸ ἐνδεχόμενο τῆς μεταπήδησής του στὸν ἐπίζηλο θρόνο τῆς πρωτεύουσας.

Αὐτὴ ἡ παρεμβολὴ τοῦ τέταρτου δρομέα ἔκανε τοὺς τρεῖς νά συνασπιστοῦν καί νά συντονίσουν τὰ ὄργανά τους στὸ ἴδιο σύνθημα. Ὁ Μπεζενίτης νά ρθεῖ στὴν Ἀττικὴ καί ὁ Δωδώνης νά μείνει στὴν ἡγουμενικὴ του θέση.

Ὁ Ἱερώνυμος ἔτρεξε, σήμανε συναγερμό, ὑπογράμμισε τὸν κίνδυνο καί, ὅπου μποροῦσε καί ὅσο μποροῦσε, πρόβαλε ὡς μοναδικό,

ἄξιο καί ἱκανὸ ὑποψήφιο γιὰ τὴν Ἀττικὴ, τὸν Ζακύνθου Παντελεήμονα. Ὁ Χριστόδουλος, ἔντρομος, τὴν παραμονὴ τῆς ἐκλογῆς, κάλεσε σέ διάσκεψη ἀρκετοὺς ἀπὸ τοὺς πρεσβύτερους Μητροπολίτες καί ἀγωνίστηκε νά τοὺς ἐξαπατήσῃ καί νά τοὺς προσαρτήσῃ στὴν ὁμάδα του, λέγοντας ὅτι μὲ τὴν ἀνάδειξη τοῦ Μπεζενίτη σέ Μητροπολίτη Ἀττικῆς ἀνοίγει ὁ δρόμος γιὰ τὴ θεραπεία τῆς χρόνιας πληγῆς, τῆς βίαιης ἀπομάκρυνσης τῶν δώδεκα Μητροπολιτῶν ἀπὸ τοὺς θρόνους τους. Καί τὴν ἐπόμενη μέρα, καθὼς βρισκόταν στὸ ὄριο τῆς ἀβεβαιότητας καί τῆς ἀγωνίας, τόλμησε τὸ παράτολμο. Πλαστογράφησε ψηφοδέλτια, γράφοντας τὸ ὄνομα τοῦ Μπεζενίτη καί τὰ ἔρριξε στὴν κάλπη. Ἡ πλαστογραφία του αὐτὴ ἔγινε ἀμέσως ἀντιληπτή. Ὁ ἰδιότυπος γραφικὸς χαρακτήρας τοῦ πλαστογράφου ἀρχιερέα τὴν ἀποκάλυψε. Ἀργότερα, ὅταν ἡ ὑπόθεση ἀνατέθηκε στὴ Δικαιοσύνη, ζητήθηκε ἐξέταση καί ἀπὸ ἐπιστήμονες γραφολόγους. Καί αὐτοί, μὲ εὐρύτατη ἐκθεσὴ τους, ἐπιβεβαίωσαν τὴν πλαστογραφία.

Ο-Ο-Ο

2. Στὸ χρονικὸ τῆς προαγωγῆς τοῦ Μπεζενίτη ἐγγράφεται, ἀτυχέστατα καί ἄλλη σκοτεινὴ διεργασία. Μιά σκοπιμότητα, πού ὑποχρέωσε τοὺς τρεῖς ἐραστές τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ θρόνου, νά ἀγνοήσουν τίς πομπές, πού συνόδευσαν τὸ βηματισμό του. Νά κλείσουν τὰ μάτια

καί τὰ αὐτιά στήν ἀναστάτωση καί τό θόρυβο. Καί, ὑποβαθμίζοντας αὐτόβουλα τήν προσωπική τους ἀξιοπρέπεια, νά σκύψουν καί νά προσκυνήσουν καί ἄλλα, βρώμικα, ὠμόφωρα.

Ἕνας ἀπό τούς ἰσχυρούς ἐκκλησιαστικούς παράγοντες τῆς περιόδου ἐκείνης ἦταν ὁ Μητροπολίτης τῆς Κορίνθου Παντελεήμονας. Ἀνάστημα τοῦ ἄλλοτε Μητροπολίτη Χίου Παντελεήμονα Φωστίνη. Ἡγετικό στέλεχος τοῦ γνωστοῦ τάγματος, τῶν γνωστῶν κατευθύνσεων. Εἶχε ὑπό τόν ἔλεγχό του ὅλους τούς Ἀρχιερεῖς, πού υἱοθετοῦσαν τήν ποιότητα ἡθους τοῦ ἱδρυτοῦ τοῦ τάγματος. Καί ἐπέβαλλε, μέ κινήσεις φανερές ἢ ὑπόγειες, τό σχέδιο διαπλοκῆς καί τό μηχανισμό διαχείρισης, πού ἐξυπηρετοῦσαν τά προσωπικά του συμφέροντα καί τὰ αἰτήματα τῶν συνοδοιπόρων καί δορυφόρων του.

Ὁ Παντελεήμων Μπεζενίτης ἦταν ἓνα ἀπό τά πολυαγαπημένα παιδιά τοῦ Κορίνθου Παντελεήμονα. Ὁ τελευταῖος κρίκος τοῦ τάγματος. Ὁ Βενιαμίν τῆς γνωστῆς ομάδας. Προσδοκώμενο ἦταν, νά πρωτοστατήσει ὁ Κορύνθου στίς διαπλοκές τῆς προαγωγῆς του. Νά μιλήσει, νά παρακαλέσει, νά ὑποσχεθεῖ ἀνταλλάγματα, γιά νά ἱκανοποιήσει τίς φιλοδοξίες τοῦ ἀγαπημένου του μικροῦ ἀδελφοῦ καί νά δεσμεύσει στό ἄρμα τῆς παρέας του καί τούς θηρευτές τῆς ὑπέρτατης ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας.

Οἱ τρεῖς ἀνήσυχτοι ἐραστές τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς τιμῆς-ὁ καθένας χωριστά ἢ καί οἱ τρεῖς μαζί-εἶχαν καί αὐτοί συμφέρον νά ἀνοίξουν δρόμους ἐπικοινωνίας καί συνεννόησης μέ τόν Κορίνθου Παντελεήμονα. Νά τοῦ ὑποσχεθοῦν, ἐξυπηρέτηση στό σχέδιο μετάθεσης τοῦ Μπεζενίτη στήν Ἀττική. Καί νά ζητήσουν, ὡς ἀνταποδοτική ἐξυπηρέτηση, τήν ὑπόσχεση συμπαράστασης καί βοήθειας στά δικά τους σχέδια.

Πόσο ἐγκάρδια καί πόσο ἀποδοτική ἦταν αὐτή ἡ διαπλοκή, δέ θά μπορέσει κανεῖς νά τό ἐξιχνιάσει. Ἐκεῖνο, πού φάνηκε, εἶναι τό ἀποτέλεσμα τῆς Συνοδικῆς ψηφοφορίας. Καί ἡ ἀνοιχτή, φιλική ἐπικοινωνία μέ τόν Κορίνθου, πού ἐκδηλώθηκε, θερμή καί δυναμική, μετά τήν ἀνάρρηση τοῦ Χριστόδουλου στό θρόνο τῶν Ἀθηνῶν, μέ τήν πρωτότυπη καί πρωτοφανή εἰσήγησή του, νά μνημονεύουν ὅλοι οἱ Μητροπολίτες τό Χριστόδουλο ὡς προϊστάμενό τους.

Ο-Ο-Ο

Οἱ μεθοδεύσεις καί οἱ ἐξελίξεις, πού προσπάθησα νά τίς φωτίσω μέ τοῦτο, τό μικρό κείμενο, πιστοποιῶν τή φιλοσοφία, τή Θεολογία, τά ἐπισκοπικά ὁράματα καί τίς διακυμάνσεις τοῦ ἡθους, πού συνοδεύουν, ἐμπνέουν καί προσδιορίζουν τά ποιμαντικά ἀνοίγματα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἱερώνυμου καί τοῦ κύκλου τῶν στενῶν συνεργατῶν του.

Ἐπὶ ὑπάρχει κανεὶς ἀπὸ οὗ, ὅσοι διαβάσατε, με ἐνδιαφέρον καὶ προσοχή καὶ ζυγίσσατε τὸ βαρὺ ἱστορικό φάκελλο, πού πιστεύει, πὼς ὁ σημερινὸς προκαθήμενος τῆς Ἀγιώτατης Ἐκκλησίας μας εἶναι ἰκανὸς νὰ δρομολογήσῃ «ἓνα νέο τρόπο ἐκλογῆς καὶ ἀνάδειξης τῶν Ἀρχιερέων»; Διαβάζει καὶ διαγινώσκει, στὸν ἀνοιχτὸ πίνακα τῶν πρωτοβουλιῶν του, τὴ λαχτάρᾳ νὰ ἀναζητηθοῦν οἱ ἄριστοι, νὰ ἐπιφορτιστοῦν με τὴν εὐθύνη τῆς διαποίμανσης οἱ «ἐγκρατεῖας διδάσκαλοι», νὰ κληθοῦν στὴν τράπεζα τῶν Ἀγιόπνευματικῶν Συνοδικῶν διαβουλεύσεων «οἱ πνευματικοὶ αὐλοὶ τῆς Θεολογίας», οἱ ἰκανοὶ νὰ κατανικήσουν καὶ νὰ φιμώσουν τίς σάλπιγγες τῆς φλύαρης ἀθεΐας καὶ νὰ φωτίσουν τοὺς ὀρίζοντες τῆς ἀποκαλυμμένης ἀλήθειας καὶ τὰ μονοπάτια, πού ἀνυψώνουν ἀπὸ τὴ λασπωμένη γῆ στὴν πεντακάθαρη βασιλεία τοῦ Θεοῦ;

Μιά φωνή, ἡ φωνή, πού διατρέχει ὁλόκληρο τὸ Εὐαγγέλιο καὶ συνοδεύει ὁλόκληρη τὴν ἱστορία, τὴν περίοδο τῆς ἁγιασμένης Πατερικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας καὶ τὴν περίοδο τῆς ἐκτραχηλισμένης φαυλότητος, διαμηνύει σὲ ὅλους μας, πὼς τὸ ὄραμα εἶναι-πρὸς τὸ παρόν-ἀνέφικτο. Καὶ ἰδιαίτερα τὸ διαμηνύει αὐτὸ σὲ ὅλους ἐμᾶς, πού κυκλώνουμε τὸ πανάγιο Θυσιαστήριο «τῆς ἀναστασίμου θυσίας ἀπτόμενοι». Φωνάζει καὶ μᾶς καλεῖ: «Μετανοεῖτε». Ξεπεράσατε τὴν αὐταρέ-

σκειά σας. Σκορπίστε τὸν πλοῦτο σας. Γυρίστε τὴν πλάτη στὴ χλιδὴ καὶ στὴ στεῖρα εὐμάρεια. Ἀνοῖξετε τὸ μονοπάτι τοῦ Γολγοθᾶ. Καὶ περπατήσατε το. Μὲ κόπο. Ἀλλὰ καὶ με χαρά. Καί, με τὴ δύναμη, πού θὰ πάρετε, καθοδηγεῖστε τοὺς νέους βλαστοὺς στὴν ἱερωσύνη καὶ στὴν ἀρχιερωσύνη. Γεμίστε τίς καρδιές σας με ἀγίότητα. Καί, στὴ συνέχεια, γεμίστε ὁλόκληρη τὴν αὐλή τῆς Ἐκκλησίας μας με ἁγίους λειτουργούς.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικὸς 2360

Ἰδιοκτήτης - Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΗ ΕΛΛΑΔΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ, καί ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟ

Α' ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

Ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία εἶναι Ἀυτοκέφαλη Ἐκκλησία. Τὸ σύστημα τῶν σχέσεων ποὺ τὴ συνδέει μὲ τὴν Ἑλληνικὴ Πολιτεία εἶναι «τῆς νόμῳ κρατοῦσης Πολιτείας», ἢ, ἄλλως, «τῆς συναλληλίας», ἢ, διαφορετικὰ, ὅπως θέλετε τὸ ὀνομάζετε. Κατὰ τὸ σύστημα αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἀσκεῖ μὲν ἐλεύθερα τὰ ποιμαντικὰ καὶ τὰ τελετουργικὰ της καθήκοντα, σὲ ὅ,τι ὅμως ἀφορᾶ στὶς διοικητικὲς της ἀρμοδιότητες, αὐτὲς κανονίζονται καὶ ρυθμίζονται μὲ νόμους τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, οἱ ὁποῖοι προφανῶς ἐκδίδον-

ται μετὰ ἀπὸ διεργασίες καὶ συνεννόηση μὲ τὴν Ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση.

Οἱ δυνὸ βασικοὶ νόμοι, ποὺ διέπουν ὅλο αὐτὸ τὸ φάσμα τῶν διοικητικῶν ἀρμοδιοτήτων τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἀφενὸς ὁ Καταστατικὸς της Χάρτης (Κ.Χ.Ε.Ε.), ὁ ὁποῖος καταρτίσθηκε ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν Ἐκκλησία μετὰ τὴ μεταπολίτευση καὶ προωθήθηκε στὴ συνέχεια στὴ Βουλὴ πρὸς ψήφιση, καὶ εἶναι ὁ Νόμος 590 τοῦ ἔτους 1977 καὶ ἀφετέρου ὁ Νόμος 5383/1932 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων». Ὁ τελευταῖος αὐτὸς νόμος ἰσχύει καὶ σήμερα μετὰ τὴν περὶ ἰσχύος του ρητὴ ἀναφορὰ στὸ ἄρθ. 44 τοῦ Κ.Χ.Ε.Ε. Πρέπει δὲ ἐδῶ νὰ τονισθεῖ ὅτι ὁ

Κ.Χ.Ε.Ε. (ν. 590/1977) πρὸ τῆς ψηφίσεώς του ἀπὸ τῇ Βουλὴ εἶχε σταλεῖ στὸ Πατριαρχεῖο καὶ ἔτυχε καὶ τῆς ἐγκρίσεώς του. Ὅλα αὐτὰ κινήθηκαν μέσα στὰ πλαίσια τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθ. 3 τοῦ Συντάγματος τοῦ ἔτους 1975.

Στόν ἴδιο τὸν Καταστατικὸ Χάρτη καὶ συγκεκριμένα στὴν παράγ. 4 τοῦ ἄρθρου 1 ὀρίζεται, ὅπως ἄλλωστε τὸ θέλησε (ἢ τὸ δέχθηκε) καὶ ἡ Ἐκκλησία, ὅτι ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία, οἱ Μητροπόλεις κ.ἄ. εἶναι Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου (Ν.Π. Δ.Δ.). Δέσμευση σοβαρὴ καὶ σπουδαία, ἡ ὁποία προδήλως ἔχει καὶ τὶς συνέπειές της. Μὲ βάση δὲ αὐτὲς τὶς ρυθμίσεις το Σ.τ.Ε. μὲ πάγια νομολογία του χαρακτηριστῆρισε τοὺς Μητροπολίτες ὡς «ὄργανα διοικήσεως».

Εἰδικότερα· Σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ στὰ θέματα διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας (πέραν τῶν Ποιμαντικῶν καὶ Τελετουργικῶν), ἡ ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση καὶ γενικῶς οἱ διοικητικοὶ της σχηματισμοὶ θὰ πρέπει νὰ ἐφαρμόζουν τοὺς εἰδικοὺς ἐκκλησιαστικοὺς νόμους, ὡς αὐτοὶ ἔχουν ψηφισθεῖ, δημοσιευθεῖ καὶ ἰσχύουν. Ἡ τυχὸν ἀντισυνταγματικότητα καὶ συνεπῶς τὸ ἀνίσχυρο κάποιας ἢ κάποιων διατάξεων (ἂν τυχὸν ὑπάρχει) θὰ πρέπει νὰ κριθεῖ καὶ νὰ ἀπαγγελλθεῖ μόνο ἀπὸ τὰ δικαστήρια τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας, στὰ ὁποία, κατὰ ρητὴ συνταγματικὴ ἐπιταγή, ἀνήκει ἀποκλειστικὰ ὁ ἔλεγχος τῆς συνταγματικότητος τῶν νόμων.

Ἐπομένως ὅλα τὰ θέματα καὶ εἰδικότερα ἢ μετὰ τὴν ἐκλογὴ τοποθέτηση σὲ Μητρόπολη τοῦ Ἐπισκόπου, ἢ προαγωγικὴ του ἐξέλιξη, ἢ μετάθεσή του, ὅπως καὶ ὅλα τὰ διαδικαστικὰ ζητήματα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐλέγχου, θὰ συντελοῦνται μετὰ ἀπὸ τήρηση τῆς διαδικασίας καὶ τῶν ἐπιταγῶν τῶν κειμένων νομοθετημάτων καὶ εἰδικότερα τῶν παραπάνω νόμων 590/1977 (Κ.Χ.Ε.Ε.) καὶ 5383/1932 (Ε.Δ.). Κάθε δὲ παρέκκλιση ἀπὸ αὐτὲς τὶς νομοθετικὲς ρυθμίσεις ὑπόκειται στὸν ἔλεγχο τῆς Ἑλληνικῆς Δικαιοσύνης.

Εἰδικὰ ἢ ἐκδίκαση τῶν κανονικῶν παραπτωμάτων τῶν Μητροπολιτῶν (καὶ κάθε Κληρικοῦ) σαφῶς ὀρίζεται, καὶ σὶς ἄλλες διατάξεις, ἀλλὰ κυρίως στὸ ἄρθ. 44 τοῦ Κ.Χ.Ε.Ε. Ἐκεῖ προβλέπεται καὶ ρυθμίζεται καὶ ἡ διαδικασία ἐνώπιον τῶν Ε.Δ. σὲ δυὸ βαθμοὺς οὐσιαστικῆς κρίσης, πρωτοβάθμιας καὶ δευτεροβάθμιας. Καὶ ὅταν λέμε οὐσιαστικὴ δικαστικὴ κρίση ἐννοοῦμε πλήρη ἔρευνα τῆς ἐκδικαζόμενης ὑπόθεσης, κατὰ τὴν κανονικὴ, νομικὴ καὶ πραγματικὴ βάση.

Ἐκεῖ ὅμως ποὺ ἄλλες διατάξεις τῶν παραπάνω βασικῶν νόμων ρυθμίζουν ἄλλως, καὶ ἔξω ἀπὸ τὰ πλαίσια τῆς ἐκκλησιαστικῆς δίκης, συγκεκριμένα θέματα καταστάσεως τῶν κληρικῶν (βλ. καὶ Μητροπολιτῶν), αὐτὲς οἱ εἰδικὲς διατάξεις θὰ ἐφαρμόζονται ὑποχρεωτικῶς ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Τυχὸν δὲ ἀντίθετες ἐνέργειες ἢ παρα-

λεύεις τῆς διοίκησης τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ παράβαση αὐτῶν τῶν διατάξεων, ἐπάγονται καὶ ποινικὲς συνέπειες γιὰ παράβαση καθήκοντος (ἄρθρ. 259 καὶ 13 Π.Κ.), ἀλλὰ δημιουργοῦνται παράλληλα καὶ ἀκυρωτικὲς διαφορὲς στὰ διοικητικὰ δικαστήρια. Καὶ τέτοιες διαφορὲς ἔχουν ἀπασχολήσει πολλὰς φορὲς τὴν Ἑλληνικὴ Δικαιοσύνη, στὴν ὁποία προσέφυγαν εἴτε οἱ θιγόμενοι Ἱεράρχες εἴτε καὶ ἡ ἴδια ἡ Ἐκκλησία ὡς Ν.Π.Δ.Δ.

Β' ΤΟ «ΕΚΚΛΗΤΟΝ»

Ὅπως τονίσθηκε ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία εἶναι Αὐτοκέφαλη. Καὶ κατὰ τὸ κρατοῦν σήμερα σύστημα τῶν σχέσεων τῆς μὲ τὴν Ἑλληνικὴ Πολιτεία, ὑπόκειται ἀπόλυτα στοὺς νόμους τοῦ Κράτους. Ἐνὸς τῆς αὐτοκεφαλίας τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ συστήματος τῶν σχέσεων τῆς μὲ τὴν Πολιτεία, τὸ ὁποῖο ἡ ἴδια ἀσμένως καὶ ἀβιάστως τὸ δέχθηκε, τὸ Πατριαρχεῖο δὲν ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ προτείνει ἐνέργειες, ποὺ εὐρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὶς εἰδικὲς αὐτὲς ρυθμίσεις.

Εἰδικῶς τὸ ἄρθρο 44 τοῦ ΚΧΕΕ προβλέπει καὶ ρυθμίζει σαφῶς τὴ μοναδικὴ περίπτωση ποὺ ἀσκεῖται ἡ ἔκκλητη προσφυγὴ ἐνώπιον τοῦ Πατριαρχείου. Καὶ ἡ διάταξη αὐτὴ περιορίζει ἀποκλειστικῶς τὸ «ἔκκλητον» σὲ ἐκεῖνες ΜΟΝΟ τὶς περιπτώσεις, οἱ ὁποῖες, μετὰ τὴν οὐσιαστικὴ ἐκδίκαση τῶν κανονικῶν παραπτωμάτων καὶ

μετὰ τὴν τήρηση τῆς διαδικασίας τῆς ἐκκλησιαστικῆς δίκης, κατέληξαν σὲ ΤΕΛΕΣΙΔΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου γιὰ καθαίρεση, ἀργία καὶ ἔκπτωση τοῦ κληρικοῦ. Μὲ ἄλλα λόγια τότε μόνο ἀσκεῖται ΠΑΡΑΔΕΚΤΩΣ τὸ «ἔκκλητον», ὅταν ἔχουμε πρωτοβάθμια καὶ στὴ συνέχεια δευτεροβάθμια κρίση Ε.Δ., μέσα στὰ πλαίσια τῆς ἐκκλησιαστικῆς δίκης, ἡ ὁποία καταλήγει σὲ τελεσίδικη καταδικαστικὴ ἀπόφαση. Σὲ καμμιά ἄλλη περίπτωση δὲν μπορεῖ τὸ Πατριαρχεῖο νὰ ἐπιληφθεῖ τῆς ἔκκλητης προσφυγῆς Μητροπολίτη καὶ κάθε κληρικοῦ. Πρέπει δὲ νὰ λεχθεῖ ὅτι πρὸ τοῦ Νόμου 590/1977 (Κ.Χ.Ε.Ε.) τὸ «ἔκκλητον» ἴσχυε μόνο γιὰ τοὺς Μητροπολίτες τῶν λεγομένων νέων χωρῶν καὶ ὄχι καὶ γιὰ τοὺς Μητροπολίτες τῆς Αὐτοκέφαλῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἐπέκταση καὶ γιὰ τοὺς τελευταίους ἔγινε (ἄγνωστο ἢ μᾶλλον γνωστὸ πῶς) τὸ πρῶτον τὸ 1977 μὲ τὸ ἀνωτέρω ἄρθρ. 44 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου (ν. 590/1977).

Γ' ΤΟ ΑΡΘΡΟ 160 ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ 5383/1932

Πέραν τῶν ὧσων παραπάνω ἐκτέθηκαν, τὸ ἄρθρ. 160 τοῦ ἰσχύοντος (ὥπως δέχεται καὶ τὸ Πατριαρχεῖο) Ν. 538/1932 ρυθμίζει μία ὅλως ἐξαιρετικὴ καὶ εἰδικὴ περίπτωση. Καὶ εἶναι ἡ περίπτωση ἐκείνη, κατὰ τὴν ὁποία ὁ Μητροπολίτης (καὶ κάθε κληρικός)

καταδικάσθηκε ἀμετάκλητα ἀπὸ τὸ ποινικὸ δικαστήριον σὲ βαθμὸ κακουργήματος. Ἐδῶ ὁ ἐκκλησιαστικὸς νομοθέτης ἐπιτάσσει τὴν ἄμεση καθαίρεση τοῦ Μητροπολίτη. Ἡ καθαίρεση αὐτῇ εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴ διαδικασία τῆς ἐκκλησιαστικῆς δίκης, ἀφοῦ στὸ ἴδιο τὸ ἄρθρο 160 ὀρίζεται ρητῶς «ἄνευ ἐτέρας τινὸς διαδικασίας». Καὶ ἐπὶ πλέον ἡ πράξις αὐτῇ δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα δικαιοδοτικῆς κρίσης Ε.Δ., ἀφοῦ δὲν προβλέπεται τήρησις εἰδικῆς διαδικασίας οὔτε γίνεται ἔρευνα τῆς ὑπόθεσης κανονικῆς, νομικῆ καὶ πραγματικῆς. Εἶναι ἀπλῶς ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΔΙΑΠΙΣΤΩΤΙΚΗ ΠΡΑΞΗ καὶ μάλιστα δέσμιας ἐνέργειας, πὺν ἐκδίδεται μὲ μόνη τὴν τυπικὴ διαπίστωση τῆς ἀμετάκλητης ποινικῆς καταδίκης γιὰ κακούργημα «ἄνευ ἐτέρας τινος διαδικασίας». Εἶναι πράξις, πὺν γίνεται ἐν συνεχείᾳ τῇ σ ποινικῆς δίκης, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, διότι τό ποινικὸ Δικαστήριον δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιβάλλει τὴν ποινὴ τῆς καθαιρέσεως. Καὶ ἡ πράξις αὐτῇ, τὴν ἔκδοσιν τῆς ὁποίας ὁ νομοθέτης ἀπλῶς ἀναθέτει στὸ πρωτοβάθμιον Ε.Δ., δὲν ἀποτελεῖ ὁπωσδήποτε ἀπόφασις Ε.Δ., μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴν ὑπόκειται οὔτε σὲ ἔφεσις οὔτε πολὺν περισσότερο στὴν ἔκκλητη προσφυγὴ τοῦ ἄρθρου 44 τοῦ Κ.Χ.Ε.Ε., ἡ ὁποία ἔχει ὡς ἀπαραίτητη προϋπόθεσις τελεσίδικη οὐσιαστικὴ ἀπόφασις Ε.Δ. Τοῦτο ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα, ἐὰν ἡ Ἐκκλησία δὲν συμμορφωθεῖ μὲ τὴν ἐπιταγὴν τοῦ ἄρθρου 160, ἀφενὸς νὰ προκύψουν

γιὰ τοὺς ὑπευθύνους ποινικὲς συνέπειες γιὰ παράβασις καθήκοντος κατὰ τὸν ἰσχύοντα Ποινικὸ Κώδικα (ἄρθρο 259 καὶ 13) καὶ ἀφετέρου ἡ ὑπόθεσις νὰ ὑπόκειται στὸν ἀκυρωτικὸ ἔλεγχον τοῦ Σ.τ.Ε. γιὰ παράλειψιν νόμιμης ὀφειλόμενης δέσμιας ἐνέργειας. Οἱ ἴδιες ποινικὲς καὶ διοικητικὲς συνέπειες βαρύνουν τοὺς ὑπευθύνους καὶ σὲ περίπτωση τυχόν ἀνάκλησις τῆς ἐπιβληθείσης καθαιρέσεως, ἀφοῦ ἡ ἀνακλητικὴ πράξις θὰ στερεῖται προδήλως νομίμου ἐρείσματος.

Δ' Η ΘΕΣΗ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

Ἡ θέσις ἐδῶ τοῦ Πατριαρχείου εἶναι μία καὶ μοναδική. Καὶ ἀποτελεῖ μονόδρομον. Στὴν πράξις τῆς καθαιρέσεως τοῦ Μητροπολίτη μὲ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 160, πὺν δὲν ἔχουμε ὅχι μόνον τελεσίδικη οὔτε κἂν ἀπόφασις Ε.Δ. μετὰ ἀπὸ δικαιοδοτικὴ κρίσις, τὸ Πατριαρχεῖον δὲν ἔχει καμμιὰ δικαιοδοσίαν, καμμιὰ ἐξουσίαν καὶ καμμιὰ ἀρμοδιότητα νὰ ἐπιληφθεῖ. Ἡ μόνη κρίσις τοῦ πρέπει νὰ περιορίζεται στὴν ἀπόρριψιν τῆς ἔκκλητης προσφυγῆς ὡς «τύποις ἀπαραδέκτου». Ἡ δικαιοδοσία τοῦ Πατριαρχείου περιορίζεται ἀπὸ τὴν ἐλληνικὴν νομοθεσίαν μόνον στὴν περίπτωση τοῦ «ἐκκλήτου», ὅπως ὅμως αὐτὸ ἀναλυτικῶς προσδιορίσθηκε κατὰ τὴ σαφὴ γραμματικὴ διατύπωση καὶ ἀναντίρρητη ἐρμηνείαν τῶν οἰκείων διατάξεων καὶ συγκεκριμένα ἐκείνης

(τῆς μοναδικῆς) τοῦ ἄρθρ. 44 § 2 τοῦ Κ.Χ.Ε.Ε.

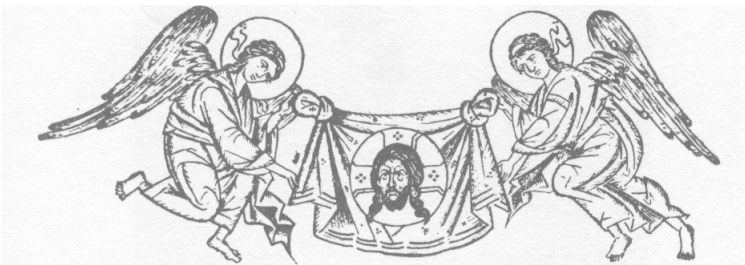
Το Ἑλληνικὸ Κράτος δὲν εἶναι ποτὲ δυνατὸν νὰ δεχθεῖ παρεμβάσεις καὶ ὑποδείξεις τρίτων, σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ στὴν ἰσχὺ καὶ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν νόμων. Γιατί κάτι τέτοιο θὰ ἀποτελοῦσε ἀπαράδεκτη ἐπέμβαση στὶς λειτουργίες του, τὴ δικαστικὴ, τὴ νομοθετικὴ καὶ τὴν ἐκτελεστικὴ, κάτι ποὺ δὲν εἶναι ἐπιτρεπτὸ ἀπὸ τὸ ἰσχύον Σύνταγμα.

Καὶ κλείνουμε μὲ τούτῃ τὴν ἐπισήμανση. Τὸ ἄρθρο 160 τοῦ Ν. 5383/1932, τὸ ὁποῖο ὀρίζει τὴν ἄμεση καθαίρεση σὲ μόνῃ τὴν εἰδικὴ καὶ ἐξαιρετικὴ περίπτωσι τῆς ἀμετάκλητης ποινικῆς καταδίκης τοῦ Μητροπολίτη γιὰ κακούργημα καὶ τὸ ὁποῖο ἐπιτάσσει

ἡ καθαίρεση αὐτὴ νὰ γίνεταί «ἄνευ ἐτέρας τινὸς διαδικασίας» μὲ ἀπλὴ διαπιστωτικὴ διοικητικὴ πράξι δέσμιας ἐνέργειας, δὲν προβλέπει περαιτέρω οὔτε ἔκδοσι ἀπόφασις Ε.Δ. κατὰ τὴ διαδικασία τῆς ἐκκλησιαστικῆς δίκης, οὔτε ἄσκηση κατὰ μείζονα λόγο ἐκκλητῆς προσφυγῆς ἐνώπιον τοῦ Πατριαρχείου. Τὸ «ἐκκλητον» ὁ νομοθέτης τὸ περιορίζει ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον στὴν περίπτωσι τῆς παραγ. 2 τοῦ ἄρθρου 44 τοῦ Κ.Χ.Ε.Ε., ὅπως σαφῶς ἐπισημάνθηκε.

Καὶ στὶς ρυθμίσεις αὐτὲς τῶν ἐκκλησιαστικῶν νομοθετημάτων τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας δὲν εἶναι ἐπιτρεπτές, οὔτε παραδεκτές, ὑποδείξεις καὶ ὑπομνήσεις.-

Ὁ Σχολιαστὴς

Ἡ «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» στοῦ διαδικτύου.

Διεύθυνση: el-pliroforisi.gr

Καὶ οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στοῦ διαδικτύου

(γιὰ μιά γνωριμία μὲ τὸ συγγραφικὸ ἔργο τοῦ

Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: spora.gr